

Εν τη

αρχή του αγώνος δεν κατανοούμεν τας οδούς τας οποίας υπέδειξεν εις ημάς ο Θεός. Αποπειρώμεθα να αποφύγωμεν την έμπονον αντιμετώπισιν της «πυρώσεως προς πειρασμόν» (Α' Πέτρ. 4,12). Είναι δυνατόν να παραμένωμεν εν μαρτυρική καταστάσει, μη κατανοούντες δια τι ο Θεός, η παντέλειος Αγάπη, ηυδόκησε να ποιήση κατά στιγμάς την προς Αυτόν οδόν τοσούτον φοβεράν. Δεόμεθα Αυτού, όπως αποκαλύψη εις ημάς το μυστήριον των οδών της σωτηρίας.

Βαθμηδόν φωτίζεται ο νους ημών, ενδυναμούται η καρδιά, όπως ακολουθήση τον

Χριστόν, και δια των μικρών ημών παθημάτων γινόμεθα κοινωνοί των παθημάτων Αυτού.

Είναι απαραίτητον να βιώσωμεν και τον πόνον και την φρίκην ίνα αποκαλυφθούν εις ημάς τα βάθη του είναι, ούτω δε να γίνωμεν άξιοι της εντεταλμένης αγάπης: Χωρίς των παθημάτων ο άνθρωπος παραμένει πνευματικώς ράθυμος, μάλλον υπνών, αλλότριος της του Χριστού αγάπης. Γνωρίζωντες τούτο εάν η καρδιά ημών ομοιάζη προς εσβεσμένον ηφαίστειον, ας θερμαίνωμεν αυτήν δια της επικλήσεως του Ονόματος του Χριστού:

«Κύριε Ιησού Χριστέ, Υιέ του Θεού του Ζώντος, ελέησόν με».

Και τότε το πυρ της Θείας αγάπης όντως άπτεται της καρδιάς.

Η απόκτησις της προσευχής δια του Ονόματος του Ιησού σημαίνει απόκτησιν της αιωνιότητος. Εις τας πλέον θλιβεράς στιγμάς της καταρρεύσεως του φυσικού ημών οργανισμού η προσευχή, «Ιησού Χριστέ», αποβαίνει το ένδυμα της ψυχής. Όταν η δραστηριότης του εγκεφάλου ημών παύη, πάσα δε άλλη προσευχή καθίσταται δύσκολος δια την μνήμην και την προφοράν, τότε το φως της Θεογνωσίας, όπερ εκπορεύεται εκ του Ονόματος και το οποίον ενδομύχως έχομεν αφομοιώσει, θα παραμείνη αναφαίρετον από του πνεύματος ημών. Ιδόντες την τελευτήν των εν προσευχή αποθανόντων πατέρων ημών, έχομεν ισχυράν την ελπίδα ότι η ουράνιος ειρήνη, η πάντα νουν υπερέχουσα, θα περιβάλη και ημάς εις τους αιώνας.

«Ιησού, σώσον με. Ιησού Χριστέ, ελέησον, σώσον. Ιησού σώσον με. Ιησού ο Θεός μου».

από το βιβλίο: Περί Προσευχής

ευχαριστούμε τον κ. Θεολόγο Παπαδόπουλος

για την αποστολή του κειμένου.

Πηγή: imverias.blogspot.gr